

Ik ben Cees Grootenboer en ik werk inmiddels zo'n zes jaar als vrijwilliger bij Bavo Europoort. Ik doe dat op de afdeling Sproklenburg. Dat is een afdeling voor mensen met niet-aangeboren hersenletsel. De mensen die er verblijven verschillen verder net zoveel van elkaar als mensen buiten de instelling. Zo hebben ze allemaal verschillende wensen en behoeften. Daar probeer ik zo goed mogelijk op in te spelen. Het eerste half jaar dat ik op de afdeling werkte, was vooral aftasten. Nu heb ik mijn plaats er wel gevonden. Ik doe veel verschillende dingen. Mijn insteek daarbij is om mens te zijn tussen mensen die wat meer pech in

hun leven hebben dan ik tot nu toe.

Als vrijwilliger doe ik veel verschillende dingen met cliënten. Zo doe ik onder andere spelletjes met ze. Er is bijvoorbeeld iemand die een groot liefhebber is van een partijtje schaak. Anderen houden meer van mens-erger-je-niet of van sjoelen. Verder breng ik mensen naar hun therapieën en maak ik regelmatig ook grotere wandelingen met één of meer cliënten. Tijdens deze korte of langere wandelingen vertellen de mensen over hun problemen en hoor ik vaak spontaan hun levensverhaal. De Bavo heeft een mooie omgeving waar je prachtige wandelroutes hebt met rustpunten waar we dan een meegenomen glaasje fris nuttigen.

Maar ik doe nog veel meer. Soms willen mensen thuis hun post ophalen. Dat is geen punt. Ook voor de service aan een kapotte rollator of lege banden van rolstoelen weten ze mij te vinden. Als me dat gevraagd wordt begeleid ik cliënten naar het ziekenhuis voor controle, fysiotherapie, of kleine kwalen. Een enkele keer ga ik met wat mensen naar de bioscoop. Maar dat komt niet zo vaak voor. En zo kan ik nog wel even doorgaan.

Hoe ben ik hier terecht gekomen? In het verleden ben ik door mijn werk in aanraking gekomen met de psychiatrie. Dat heeft mij niet meer los gelaten. Toen ik al jong met een soort vut ging, ik was 55 jaar, wilde ik nog wel graag iets voor mensen betekenen. Destijds heb ik de Bavo in Capelle zien bouwen; ik woon er al twintig jaar vlak bij. Steeds dacht ik: als hier vrijwilligerswerk komt, dan meld ik me aan. En of het zo moest zijn, zag ik drie maanden voordat ik mijn vut inging in een lokaal blaadje een advertentie waarin vrijwilligers voor Bavo Capelle werden gevraagd. Ik heb me meteen aangemeld en werd geschikt gevonden. Mensen in mijn omgeving zeiden wel eens, Cees waar begin je aan. Ga lekker wat bijverdienen, dan heb je een leuk zakcentje voor jezelf. Ik dacht er echter anders over. En vanaf het allereerste begin had ik het reuze naar mijn zin. Met veel mensen heb ik ondanks hun handicap veel lol. Met de meeste cliënten klikt het en dat is mooi. In de praktijk is het vooral een kwestie van geven en nemen en van nemen en geven. Tevreden cliënten, dat is wat ik belangrijk vind. Dat is waar ik het voor doe.

Als slot wil ik de plezierige omgang met de begeleiding van de afdeling nog even noemen. Als die niet zo goed zou zijn, zou ik het vrijwilligerswerk niet met zo'n positieve instelling doen. Wat mij betreft ga ik nog wel even door.

Cees